

disse Udbetalinger egentlig ikke ere Pensioner, men snarere Skadesløsholdelse for Tab af Indtægter, opstaaet derved, at Regnskabsføringer for Seminariefonden, som, saalænge Cancelliet bestod, blev udført af bemeldte Cancelliets tvende Embedsmænd, senere ved allerhøieste Resolution 14de Marts 1849 blev henlagt under Universitetsqvæsturen, hvorved den Deel af deres Gage maatte bortfalde, som blev udredet af Seminariefonden med 100 Rbd. og 50 Rbd., imod hvis Dvertagelse af Statskassen saavel Justitsministeriet som Finantsministeriet, efter derom indlebet Correspondance fra Cultusministeriet, erklærede sig. Endskjøndt Revisionen ikke har kunnet erkende, at der kan paahvile Seminariefonden nogen Forpligtelse til at pensionere disse Embedsmænd, men antager, at Finantskassen maatte bære Udgifterne til den Lønning eller Pension, hvortil de efter deres Bestalling maatte være berettigede, har den dog fundet Anledning til at indstille, at de tvende Udgifter passere for denne Gang.

Udvalget maa ogsaa ansee det for meget tvivlsomt, om det retteligen er paalagt Seminariefonden at bære den omspurgte Udgift. Efter at denne Fond var henlagt under Cultusministeriet, blev det, efter de anførte Embedsmænds egen Anmeldelse for dette Ministerium, ikke længere muligt for dem, ifølge deres Stilling under et andet Ministerium, at beholde deres hidtilværende Forretninger ved Fonden, og Cultusministeriet maatte derfor drage Om-
sorg for, at Forretningerne bleve udførte af Andre. Hvad man nu end vil antage med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Forandring kunde have nogen Indflydelse paa bemeldte Embedsmænds Ret til fremdeles at oppebære den dem for disse Forretninger til-
lagte Godtgjørelse, der udgjorde en Deel af den dem ved deres Bestallinger sikrede Gage, syntes det dog ikke at være Seminariefonden, der kunde være pligtig at udrede disse Beløb. Da imidlertid den i 1849 trufne Foranstaltning nu i flere Aar har bestaaet, og da det er Udvalget bekendt, at den ene af de omhandlede Embedsmænd for 2 Aar siden ved Døden er afgaaet, hvorved Udgiften for hans Vedkommende er bortfalden, maa Udvalget dog antage, at der kan være Anledning til at lade